

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz. U. L 404/09) poprzez zaniechanie zlecenia Europejskiemu Urzędowi do spraw Bezpieczeństwa Żywności dokonania naukowej oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji roślinnych celem ustanowienia zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 wspólnotowego wykazu dopuszczalnych oświadczeń dla substancji roślinnych oraz wszelkich niezbędnych warunków stosowania tych oświadczeń,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Zarzut: naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 ⁽¹⁾

Zdaniem skarżącej bezczynność Komisji narusza art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1924/2006, w którym ustanowiono ścisły termin implementacji na dzień 31 stycznia 2010 r. Skarżąca podnosi, że Komisja nie dochowała owego terminu. Twierdzi ona w tym kontekście, że Komisja nie jest uprawniona do zawieszenia na czas nieokreślony naukowej oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji roślinnych. Bezczynność strony pozwanej przyczynia się zdaniem skarżącej do zróżnicowania przepisów w całej Unii i narusza podstawowy cel rozporządzenia polegający na utworzeniu w całej Europie jednolitych zasad.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404/09).

Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2014 r. – Diapharm przeciwko Komisji

(Sprawa T-620/14)

(2014/C 409/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Diapharm GmbH & Co. KG (Münster, Niemcy) (przedstawiciele: M. Weidner, N. Hußmann i T. Guttau, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że pozwana z naruszeniem art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz. U. L 404/09) zaniechała zlecenia Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności przeprowadzenia naukowej oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji roślinnych w celu przyjęcia wspólnotowego wykazu dopuszczalnych oświadczeń zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 oraz wszystkich koniecznych warunków w celu stosowania tych oświadczeń
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Zarzut: naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 ⁽¹⁾

Zgodnie ze stanowiskiem skarżącej beczynność Komisji stanowi naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006, który nakłada stały termin wykonania na dzień 31 stycznia 2010 r. Skarżąca zarzuca, że Komisja nie dopilnowała tego terminu. Skarżąca podnosi w tym kontekście, że Komisja nie jest uprawniona do bezterminowego zawieszenia dokonania oceny naukowej oświadczeń zdrowotnych odnośnie do substancji roślinnych. Beczynność pozwanej stanowi zdaniem skarżącej wsparcie dla rozdrobnienia prawa na skalę całej Unii i pozostaje w sprzeczności z podstawowym celem rozporządzenia polegającym na utworzeniu w Europie jednolitych reguł.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s.9)

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2014 r. – Beul przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-640/14)

(2014/C 409/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Carsten René Beul (Neuwied, Niemcy) (przedstawiciel: H. Pott i T. Eckhold, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylające decyzję Komisji 2005/909/WE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi zasadniczo następujące zarzuty.

Skarżący w pierwszej kolejności podnosi zarzut, że rozporządzenie nr 537/2014 ⁽¹⁾ nie jest oparte na jakimkolwiek upoważnieniu normatywnym.

Następnie skarżący dostrzega w przepisach rozporządzenia nr 537/2014 niedopuszczalną ingerencję w gwarantowane na mocy art. 6 ust. 1 TUE w związku z art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo swobodnego wykonywania zawodu. Skarżący utrzymuje, że ingerencja w prawo swobodnego wykonywania zawodu nie jest uzasadniona zwłaszcza z uwagi na brak proporcjonalności. Ponadto skarżący podnosi naruszenie zasady subsydiarności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylające decyzję Komisji 2005/909/WE (Dz.U. L 158, s.77)

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2014 r. – Trioplast Industrier przeciwko Komisji

(Sprawa T-669/14)

(2014/C 409/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trioplast Industrier AB (Smålandsstenar, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat T. Pettersson)

Strona pozwana: Komisja Europejska